Επίσκεψη στον υδροβιότοπο του Ωρωπού

Για άλλη μια φορά το σχολείο μας συμμετείχε σε μια περιβαλλοντική εκπαιδευτική ενημέρωση που έλαβε χώρα στον Ωρωπό. Το Σάββατο 2 Φλεβάρη ήταν η παγκόσμια ημέρα υγροτόπων και με την ευκαιρία αυτή , η Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία οργάνωσε για την Κυριακή 3 του μήνα δραστηριότητα παρατήρησης παρυδάτιων πουλιών στη λιμνοθάλασσα του Ωρωπού. Ξεκινήσαμε από την πλατεία του Αυλώνα 26 μαθητές, με τα αυτοκίνητα γονέων που προσφέρθηκαν να μας μεταφέρουν, με υπέροχο καιρό, σχεδόν ανοιξιάτικο, και μεγάλο κέφι! Στη σειρά περίπου δέκα αυτοκίνητα καθοδόν για τον υδροβιότοπο. Φτάνοντας όλοι μαγευτήκαμε από το παραδεισένιο τοπίο. Αποβιβαστήκαμε από τα αυτοκίνητα με μεγάλη περιέργεια να εξερευνήσουμε το μέρος. Αρχικά δεν είδαμε κανένα πουλί κοντά μας, κάτι που μας ανησύχησε αρκετά. Λίγα βήματα πιο πέρα και, ξαφνικά, χείμαρρος πουλιών ξεχύθηκε μπροστά μας? Μαζί με τους καθηγητές μας, τον κύριο Ανυφαντή και την κυρία Καρακασίδου, συναντήσαμε τους ?ξεναγούς?? από την ορνιθολογική εταιρεία, οι οποίοι μας έκαναν μια πλήρη ενημέρωση για την περιοχή. Πριν όμως από αυτή την ενημέρωση προηγήθηκαν οι κανόνες συμπεριφοράς μας σε έναν υδροβιότοπο. ΠΡΟΣΟΧΗ? ΠΡΟΣΟΧΗ! Ποτέ δεν κάνουμε παράξενους ήχους προκειμένου να τρομάξουμε τα πουλιά, γιατί αυτή η αυθαιρεσία μας μπορεί να αποβεί μοιραία. Επίσης δεν αποψιλώνουμε τα φυτά της περιοχής. Με τηλεσκόπια και κιάλια που μας παρείχαν, παρατηρήσαμε με μεγάλη προσοχή τους πληθυσμούς των χειμωνιάτικων πτηνών που ξεχειμωνιάζουν εδώ. Διάφορα είδη γλάρων, πάπιες ακόμη κι ένα φλαμίνγκο! Οι χειμωνογλάροι είναι πουλιά με λευκή απόχρωση και κίτρινο ράμφος. Ζουν δέκα με δεκαπέντε χρόνια. Εκτός από τον χειμωνογλάρο στον υδροβιότοπο υπάρχουν και άλλα είδη γλάρων. Κάποιοι από αυτούς είναι οι καστανοκέφαλοι που, όπως υποδηλώνει το όνομά τους, έχουν καστανή απόχρωση στο κεφάλι, οι ασημόγλαροι, οι πιο διαδεδομένοι γλάροι, οι μαυροκέφαλοι και οι κυανόγλαροι. Επίσης μάθαμε πως υπάρχουν και πάπιες στον υδροβιότοπο. Το πιο δημοφιλές είδος πάπιας είναι οι κορμοράνοι, οι οποίοι έχουν ερυθρά πόδια. Ακόμη είδαμε και πάπιες με την ονομασία Βαρβάρες, οι οποίες διακρίνονται για την ομορφιά τους. Το χρώμα τους είναι άσπρο με μαύρο. Όμως το πιο εντυπωσιακό θέαμα που είδαμε ήταν το φλαμίνγκο, το οποίο είχαμε την ευκαιρία να το δούμε καθώς παραμένει για πολλή ώρα ακίνητο. Εντυπωσιαστήκαμε από τα μακριά του πόδια, το πορτοκαλί του ράμφος και το ροζ χρώμα του. Αλήθεια ποιος από εσάς γνωρίζει από πού προέρχεται το ροζ χρώμα του. Σας πληροφορώ πως το μάθαμε και αυτό? Το χρώμα τους προέρχεται από ένα είδος γαρίδας με την οποία τρέφονται που είναι ροζ.

Κάτι όμως που δεν το είχε ακούσει κανείς από εμάς ήταν πως αυτός ο υδροβιότοπος είναι ο σημαντικότερος από τους τρεις του νομού Αττικής. Συγκεκριμένα οι ξεναγοί μας είπαν: «Φανταστείτε να ξεκινάτε από την Αφρική, να περνάτε την έρημο Σαχάρα, τη Μεσόγειο Θάλασσα και να καταλήγετε σε έναν τέτοιο υδροβιότοπο». Το νερό του δεν είναι τελείως

γλυκό, λόγω των τοπικών χειμερινών συνθηκών.

Τέλος, όμορφη και απρόσμενη για μας ήταν η συνάντηση και η γνωριμία μας με την περιβαλλοντική ομάδα του 3
ου
Λυκείου Αχαρνών που ασχολείται με τους υγρότοπους της Αττικής. Ανταλλάξαμε πληροφορίες για τα προγράμματά μας και υποσχεθήκαμε στο τέλος της χρονιάς να στείλουμε η μια ομάδα στην άλλη το τελικό προϊόν της εργασίας μας. Και μάλιστα μοιραστήκαμε τις εμπειρίες μας από τα προγράμματα που συμμετέχουμε και την ανυπομονησία μας για την εκδρομή που μας περιμένει. Μετά από την ενημέρωσή μας ακολούθησε και η ολοκλήρωση της αποστολής μας.

Και τώρα θα σας μεταφέρω λίγο πιο πίσω? Ημέρα Παρασκευή 1η Φεβρουαρίου? Ημέρα ανακοίνωσης της επίσκεψής μας στον υδροβιότοπο. Η κυρία Καρακασίδου μάς κάνει και άλλη μία πρόταση ? εννοείται? κα Καρακασίδου είναι αυτή! Μας πρότεινε να συνδυάσουμε την εκπαιδευτική μας ενημέρωση με έναν καθαρισμό της περιοχής. Φυσικά και το δεχτήκαμε? Όμως ο καιρός μας ξεγέλασε ολίγον τι και οι περισσότεροι από εμάς δεν πήγαμε κατάλληλα προετοιμασμένοι. Και τώρα οι μισοί, σχεδόν, με σακούλες και γάντια στα χέρια, με γαλότσες στα πόδια και με πολλή ενέργεια ξεκινήσαμε να μαζεύουμε τα σκουπίδια. Αρχικά αναρωτηθήκαμε αν υπήρχε λόγος να το κάνουμε γιατί με μία πρόχειρη ματιά στον χώρο δεν υπήρχε τίποτα. Όμως τίποτα δεν πρέπει να το αφήνουμε μετέωρο. Έτσι ανακαλύψαμε πλήθος σκουπιδιών. Πληθώρα φελιζόλ βρισκόντουσαν μέσα στα πουρνάρια, πολλά ξύλα, πλαστικά μπουκάλια αναψυκτικών και τρεις σόλες παπουτσιών. Μάλλον είχαν πάει και άλλοι εκεί και είχαν αφήσει το δικό τους στίγμα. Το σχολείο μας όμως άφησε πίσω του αντί για σκουπίδια και παπούτσια έναν πεντακάθαρο τόπο, πλημμυρισμένο από πουλιά και φυτά. Μαζέψαμε περίπου 15 σακούλες γεμάτες που τις πετάξαμε μέσα σε κατάλληλους κάδους.Τέλος επιβιβαστήκαμε στα αυτοκίνητα με τα οποία είχαμε μεταφερθεί στον υδροβιότοπο και ανηφορίσαμε για τον Αυλώνα.

Ήταν μία εκπληκτική ενημέρωση γεμάτη κέφι, γέλιο, περιέργεια και λασπωμένα παπούτσια. Ανακαλύψαμε με πολλή περηφάνια έναν μαγευτικό τόπο που κρυβόταν για χρόνια ολόκληρα κοντά μας. Έναν τόπο τον οποίο οι περισσότεροι ντόπιοι τον αγνοούσαν σε αντίθεση με τα πουλιά που τον προτιμούσαν. Και έτσι δημιουργήθηκαν μέσα μας ερωτήματα? Μήπως πρέπει να αρχίσουμε να εξερευνούμε την περιοχή μας; Να σταματήσουμε να κάνουμε παθητικά ανούσιες πράξεις; Να προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε ότι γύρω μας υπάρχει ένας παράδεισος που πρέπει να τον αγαπήσουμε και να τον προστατέψουμε; Μήπως πρέπει να αλλάξουμε τη νοοτροπία μας σαν λαός και να μην χρησιμοποιούμε το περιβάλλον σαν μηχανή χρημάτων; Γιατί οι άνθρωποι είμαστε σαν τα πουλιά? Αλλάζουμε την κατοικία μας ανάλογα με τις συνθήκες και τις προτιμήσεις μας. Κάποια στιγμή όμως η απληστία μας θα τα έχει καταστρέψει όλα. Θα χάσουμε το νόημα της ύπαρξής μας και θα μετανιώσουμε πικρά που δεν προσέξαμε αυτό που απλόχερα μας προσφέρει η φύση. Αλλά τότε θα είναι αργά ?

□□□□□□

Σαγροπούλου Σπυριδούλα